

ĐỖNH BẢNG

BƯỚC CHÂN
NGƯỜI GIAO CHỈ

Kính dâng quê hương Việt Nam
Kính dâng những người đi dựng nước

Kính dâng hai dòng họ Lê Đào
Viết cho những đứa em thơ Việt Nam
Saigon mùa đông 67

ĐỖNH BẢNG

CÙNG MỘT TÁC GIẢ

đã in

BƯỚC CHÂN NGƯỜI GIAO CHỈ * THƠ 5

sẽ in

HÁT RONG TRÊN ĐỒNG CỎ * THƠ

KINH SẦU * THƠ TÔN GIÁO

LỜI BUỒN CỦA ĐẤT * THƠ

KHỎ HẠNH * THƠ

HIỆN TƯỢNG LỤC BÁT * BIÊN KHẢO

THƠ ĐỖNH BẢNG
BẠT TRẦN DẠ TỪ
TRÌNH BÀY
PHẠM THƯ SINH
TÁC GIẢ XUẤT BẢN

**BƯỚC CHÂN NGƯỜI
GIAO CHỈ THỜ
ĐỖ NH B ẮNG**

TÁC GIẢ XUẤT BẢN SAIGON 1967

1

ĐI TỪ ĐẤT NGOẠI VỀ THÀNH

LỜI TẠ ƠN

Tôi đội ơn trời
cho tôi tình yêu
Tôi tạ ơn đời
cho tôi tình yêu
Tôi tạ ơn người
cho tôi tình yêu

BƯỚC CHÂN NGƯỜI GIAO CHỈ

Anh từ đất Thục lang thang,
Nẻo mờ chim vút cánh bằng vu vơ.
Nào trong vườn cũ ban sơ,
Có khung trời rũ hoang bờ xốt xa.
Suối ca nhịp suối nam ca,
Dâng cao ngàn rặng tay đà si mê.
Ngập dòng cỏ ướt lê thê,
Con hoàng anh gọi em về bến sương.
Dạt dào lưng rợp hồ thương,
Khuya buồn nư dạt từng cơn dãi dầu.
Bàn chân nào bỗng thương đau,
Trên vòng gai nhọn giấc đầu thai xưa.
Non tiên giòng họ Âu Cơ,
Miền cao châu thổ mịt mờ bao la.
Xuống rừng buồn bản phù sa,
Con sông lặng mạn bờ hoa ngút ngàn.

Bèo trôi bèo dạt hàng hàng,
Mái lều da thú khúc nam du hề.
Hỏi nường sơn nữ Rhadé.
Con sông lãng mạn xuôi về nơi nao.
Cho anh in dấu chân vào,
Rừng ơ rừng có ngọt ngào không em.
Gỗ hương làm rượu say mềm,
Tóc ơ em có từng đêm rối bời.

Thôi dừng chân lại nghỉ ngơi,
Trái xanh nay đã chín rồi em ơi.
Một giòng mật rót êm trời,
Bóng chiều rơi bóng chiều rơi bóng chiều.

VIỄN DU

Hôm đi tay niu lá cành,
Thôi ta để lại trong xanh bầu trời.
Mắt người rợp nẻo mây trời,
Từ xa xưa thấy một người viễn du.
Vai chiến Quốc áo Xuân thu,
Nguồn sông quanh quẽ hoang vu con đường.
Nửa khuya dậy có hơi sương,
Gỗ thanh kiếm trận lên tường thành cao.
Một khung trời nhỏ xanh xao,
Ngựa len lỏi bước đi vào đồng hoang.

KHỞI HÀNH

Anh xa phố huyện lâu rồi,
Trái tim vẫn khóc như hồi còn thơ.
Biết rằng em sẽ bơ vơ,
Nhưng thôi vai áo mầu cờ quê hương.
Thì em đừng nhớ đừng thương,
Còn đây lời nói sâu vương quê mình.
Mai anh chân bước lênh đèn,
Vẫy tay từ giã đường trình thôi em.

THƯỢNG DƯ

Cỏ hoang rừng mọc qua đầu.
Mái lều nghe rũ rượi vào âm u.
Dạt nguồn động thổ hồi cư,
Nghe từ đất ngoại nghe từ ruộng hoang
Một loài dân tới Đà Giang,
Kết bè nửa dựng mùa màng tốt tươi.

RỪNG THÙ

Bốn bề cây cối đâm ngang
Xạc xào thân mẹ đưa đàn con đi
Thôi rừng bắc lạnh như chì
Từng đêm nghe tiếng ngựa phi ào ào
Con mừng vui giấc chiêm bao
Núi rừng lên ngất ngáy cao trùng trùng
Phía ngoài ải dốc như bưng
Nội thành quách lũy từng bừng reo ca
Một nghìn năm trước sương pha
Cây ngàn bỏ xứ tìm ra phố phường
Thôi rồi biển động đau thương
Có dòng Lạc Việt lên đường tìm nhau
Con sông hò hẹn cây cầu
Chàng ơi nàg hỡi cúi đầu tạ ơn
Nay trăm người đã lên đường
Thuyền qua châu thổ và sông Hồng Hà

CHỜ GỖ LÀM NHÀ

Anh ém chở gỗ làm nhà
Hò lên ngược suối mà qua lũng này
Kéo đàn kéo lũ về đây
Trên lưng chừng núi có bầy dân vui
Mặc trời đúng ngọ ta ngồi
Chờ cơn nắng mát mồ hôi xuống giòng
Anh em chở gỗ vào sông
Ngã ba nước chảy vượt Hồng Giang chưa
Hò lên cất tiếng khoan hò
Anh em lập quốc bên bờ đại dương

GÒ ĐẤT

Xuống làm cây cối bình nguyên
Khuất sau gò đất một miền lúa thơm
Anh hà hơi thở từng cơn
Xạc xào em đến cuối vườn tìm ra
Đêm qua một buổi đêm qua
Bóng người hay những bóng ma chấp chờn
Thuở hồng hoang lặng trong buồn
Sàn cao ngái ngủ đêm buồn bã đi

ĐƯỜNG SANG THÀNH CŨ

Khi đèn sáng kinh thành say trở giấc
Anh làm vua hai trái đất thênh thang
Anh sẽ sang qua thành cũ thăm nàng
Vì lâu lắm vắng trình thoi nhớ tiếc
Anh sẽ sang mùa thu đi biển biệt
Cỏ vàng phai đỉnh dốc núi chênh vênh
Ngựa đỏ cương xanh xao động non duềnh
Quân sĩ bỗng hò reo cùng chiêng trống
Mây xuống miên man sao mờ giăng rộng
Cát mù bay trắng toát lối non cao
Anh muốn uy phong trang trọng cầm bào
Roi thét ngựa nể hồng pha áo biếc
Anh bước vào khi hoàng cung lẫm liệt
Nhạc nồng say trời dậy suốt sông mê
Này lối vu quy này nẻo đi về
Dân nô nức vui cười như mở hội

Muôn chuỗi hoa đăng dẫn đường đưa lối
Rượu hoàng hoa say túy lúy đêm nay
Anh sẽ hô quân tướng dạt nghinh đài
Làm pháo lũy, làm tường thành vệ sĩ
Anh sẽ làm vua khoảng trời thần bí
Vô hoàng cung nội phủ sáng bao la
Xức thuốc thơm lên mây tóc da gà
Và trắng quá hào quang bao diêm ảo
Tùng đoàn giai nhân vàng son xiêm áo
Anh làm vua hai trái đất thênh thang

VỀ VIỆN PHỐ

Chân về viễn phố băng khuâng
Nhìn em xoắn tóc qua làn mưa bay
Trong sương mờ mịt đen gầy
Hai bên hàng quán ngủ hoài trăm năm

DỰNG NƯỚC

Đầy ngàn sơn dã hoang vu
Dân vào đất lạ thiên thu gọi người
Theo con vượn hót vào đời
Nghìn khuya tìm vết chân rơi phổ phường
Cùng nhau dựng nước xưng vương
Phụng thành huyền náo cầu sương ngõ
ngang
Một trăm người ngó em sang
Và trăm người ấy thành hàng chữ chi
Trên vai vờn bóng quốc kỳ
Mồ hôi tươi mát ruộng phì nhiêu hơn

CỬU CHÂN

Cửu chân hợp phố mờ tay vẫy
Em đến hào hoa dáng tóc dài
Con nhen lên cao thành quách ấy
Nghe lời xuân dậy nắng chưa phai
Xin cho cửa rộng bờ sông cũ
Thuyền ghé đêm nào sương ướt vai

MÙA XUÂN BÊN THÀNH NGOẠI

Thôi còn đây tuổi si mê
Hoa đồng cỏ nội tìm về nguyên sơ
Mây lên thành ngoại mờ mờ
Gót chân ngựa đã sang bờ bên kia
Mùa xuân ấy với đêm khuya
Lang thang bèo dạt sông lia nguồn xa
Đêm qua một buổi đêm qua
Đỉnh non cao dorm sao sa trên đầu
Đèn khuya một giải sông sâu
Cây mùa xuân bỗng thương đau linh hồn
Mùa xuân ấy với hoàng hôn
Nghe như lạnh lạnh mưa nguồn tình yêu

ĐỀ QUYÊN

Men theo đường ngựa rêu mòn
Đời lên tiếng hát nặng nguồn bơ vơ
Lũy hoa thành đá son mờ
Ai nghiêng từng giấc hoang sơ vỗ về
Buồn tênh bờ khuất bên kia
Bãi xa ngàn vọng giọt đề quyên rơi
Dưới thung nằng nặng chân người
Bừng nghe đất thở như hồi sinh ca
Mỗi mòn con nhận bay qua
Một vùng cỏ úa sang mùa thu êm
Từ anh vỗ cánh đi tìm
Về xuôi với lũ chim đêm bỏ ngàn
Con mừng nghe mẹ liên hoan
Âu Cơ và Lạc Long Quân một nhà
Chiều thơm vàng ngọc âu ca
Thành cao vách đá lũy hoa son mờ

ĐƯỜNG VỀ NHẬT NAM

Đường mờ về Nhật Nam
Cỏ sông rữ âm thầm
Bầy dân lên phố mới
Từng đêm rơi nguyệt cầm

27 định bằng thơ 1967

CON SÔNG NHỎ ĐI TÌM SỐNG

Anh viết tên em vào vách núi
Làm bia di tích để nghìn sau
Làm con sông nhỏ đi tìm sống
Đem nước triều dâng mát địa cầu

Dù biết em đi là tiếc nuối
Nhưng còn tin một lúc này thôi
Làm con sông nhỏ đi tìm sống
Hát bản tình ca của cuộc đời

Mai một em đi vào vũ trụ
Anh cầu Thượng-Đế để em vui
Làm con sông nhỏ đi tìm sống
Hát mãi bên anh nghĩa cuộc đời

Anh trả em vòng hoa trắng muốt
Màu cờ đỏ chói khắc tên em
Làm con sông nhỏ đi tìm sông
Cát bụi phù sa ấy nỗi niềm

Em cứ ra đi đừng trở lại
Anh cầu Thượng-Đế để em ngoan
Làm con sông nhỏ đi tìm sông
Đem nước bình nguyên lên núi ngàn

ĐỒNG HOANG SƯƠNG DÃI

Nép vào em nghe suối ca
Chân lênh đênh ngọn đồi xa gió về
Nghe mùa xuân rộng si mê
Có con chim nhỏ bay về đồng hoang

Nép vào em nói xuân sang
Xe đi lối đá cát vàng mờ bay
Vòng tay chắp lại vòng tay
Ủ đầu xanh ấy lên vai nguyện cầu

Nép vào em một lúc lâu
Nghe làn hương ấp lên đầu ngón tay
Nép vào em một phút giây
Mơ màng như khói chiều bay la đà

Nép vào em nghe suối ca
Chân lênh đênh ngọn đồi xa gió về
Nghe mùa xuân rộng si mê
Có con chim nhỏ bay về đồng hoang

VƯỜN NGOẠI CHIM BAY

tưởng niệm Nguyễn Du và lục bát

Nằm nghe vườn ngoại chim bay
Rừng lau ngút bóng hàng cây rũ buồn
Vẫy tay sương khói từng cơn
Trái đau thương rụng đầu nguồn hoang vu
Miền cao vi vút mây mù
Hồng sơn vang bóng Nguyễn Du hiện về
Phút trầm hương bỗng đắm mê
Đồng xanh còn giãc vàng kê thuở nào
Dãy cồn hoang đứng lao xao
Mình thu nát ngọc trang đào dấu chân
Ngựa hoang dừng bước tần ngần
Cầu khuya vừa bỏ hội quần tiên xưa

NGHÌN SAU

Như xưa nàng đến chân đèo
Vời bầy sơn nữ trời heo hút buồn
Em nghiêng mình ngó trông non
Hai hàng cỏ khuất vô cùng âm u
Lạc hầu cõi đất tương tư
Dài muôn trăm dặm và như địa cầu
Còn bao nhiêu để nghìn sau
Rạng ngời da thịt sang giàu tóc tơ

TÌNH NGƯỜI BỘ LẠC

Chim bằng ca vũ lên cao
Trời xanh mở rộng em vào gió khơi
Ngập đồng cỏ ướt em ơi
Mùa thơm quanh quẽ giếng trời dạt hồng
Đây lời anh gọi qua sông
Hỡi người bản xóm về trong dáng hình
Em từ lâu hẹn sơn tình
Thương nhau mà nói cho mình liên hoan
Dãy chiều bên khóm hoàng lan
Trời ru biển ngọt chia vàng mấy thu

THÀNH HOANG

Đem nhau về cõi sơn đầu
Dặm xa ải lũy gồm thâu bốn bề
Ngược miền đá dựng sơn khê
Vài mươi bộ lạc đi về cùng ai
Cả mưa nước rẫy sông dài
Cỏ lên đề lúa cá rẫy lênh đênh
Thương em vừa tới chân duềnh
Thành hoang cửa đóng rêu xanh lối mòn
Đường lên biên giới chon von
Đi hai ngày ngựa thân còn nhức đau
Qua Đà Giang đã đêm thâu
Trùng trùng mây xuống đặng sau vô vàn
Thương em từ cuộc gian nan
Nhớ mùa gạo nở đưa đàn con đi
Thương em miền ấy phân kỳ
Rừng khuya khoắt chạnh trông về cùng non
Trùng trùng bách tử thiên tôn
Đêm nghe trấn thủ lưu đồn hò vang

BẾN SƯƠNG

Niềm viên mãn trái ban sơ
Con chim vỗ cánh mịt mờ bến sương
Dưới thung trời cũ hoang đường
Ngủ dài thình lặng đầy hương vị này
Xương da động tới heo may
Vỗ vàng thay vỗ vàng thay vỗ vàng
Hoang mang còn lại hoang mang
Áo màu tang áo màu tang buồn sâu
Mây mưa gỗ đá vàng thau,
Bến sương giờ đã qua cầu xa xôi
Thôi con ngựa trắng sang rồi
Hai người đứng lại bên trời bơ vơ
Niềm viên mãn trái ban sơ
Con chim vỗ cánh mịt mờ bến sương

DÒNG SÔNG

Nước đi buồn tủi sông chiều
Hàng cây heo hút trông theo bãi vàng
Triều lên rẽ lối em sang
Ngày nao sương khói phủ ngang linh hồn
Dòng sông dòng sông dòng sông
Thôi đi đành cũng bể bờng nhau đi

GIAO CHÂU

Nguyện xin chàng tới Giao Châu
Bèo trôi liêu đạt qua cầu hắt hiu
Em còn hát ngược con triều
Cho chàng lên đỉnh cheo leo nhớ về
Một ngàn đêm lẻ phương phi
Đài thơm chất ngất ngọc kề tóc tơ

NGỰA TRẮNG SANG CẦU

Từ khi anh biết yêu thôi
Lời ru hiền hậu bên nôi tháng ngày
Dòng sông cũ khác hôm nay
Mãng bào trời dạt cũng dài thêm ra
Chiều mây tạnh đến rồi qua
Đau thương ấy còn thuyền xa cuối mùa
Lần tay hỏi nắng sang chưa
Mà nghe xao xác buồn đưa tiễn mình
Ngựa xanh chân niu về kinh
Nửa đêm tỉnh dậy thấy mình hoang mang
Ngỡ con hạc đã bay ngang
Năm mơ ngựa trắng thăm sang bên cầu

CỔ LOA THÀNH

Cổ loa thành ấy phai rồi
Dấu xưa xe ngựa vua tôi một bề
Giặc thù khép nép bên kia
Đường lên trôn ốc đi về khó khăn
Từ khi thập nhị sứ quân
Cờ lau khởi nghĩa xoay vần nước non
Anh từ cửa ải qua đồn
Nghe lời em gọi trống đồn dập vang
Rồi đâu cờ xí hàng hàng
Lều binh san sát trận dàn bốn bên
Tiếng binh khí chạm vang rền
Lửa cao bốc cháy qua miền quê xưa
Rạc rời thân ngựa bơ vơ
Ngó lên thành cũ xác xơ tiêu điều.

TÌNH CA ĐẤT THỰC

Ngày xưa giòng tộc Âu Cơ
Từ miền núi Bắc mà vô xứ này
Con sông rẽ lối vượn vai
Đồng hoang có bóng cây dài lên hoa
Em theo người đến sông Đà
Làm nương làm rẫy làm nhà chèngh vênh
Đêm nghe tiếng hát trên duềnh
Gió vang thành đá như tình quê hương

LỜI CỦA ĐẤT

Mình anh còn nét văn thân
Đường xa in những dấu chân loài người
Lửa bùng lên đốm trắng soi
Dãy Trường Sơn đỏ đỉnh trời bao la
Em về cất tiếng hoan ca
Đất xanh rừng mới đậm hoa ngọt ngào
Cho anh lời hát ca dao
Những ngày dựng nước em vào quê cha

MỸ CHÂU

**Đất nghiêng thành đá bờ vơ
Trót đêm tình tự sang bờ ngoại nhân
Em về đánh mất cung thần
Biên cương náo động xa gần lửa bay
Đêm đêm theo dặm đường dài
Vùng dăng biển nước thương hoài nghìn năm**

NGỰA HOANG

Chon von ngựa mỗi chon von
Níu phương trời ấy buồn hơn cuộc đời
Chao ôi ghê quá chao ôi
Mặt trời đông máu ngang đời âm u

HU' KHÔNG

Ngõ về vĩnh viễn ra sao.
Rừng nguyên sơ ấy có lao xao buồn
Bình minh rồi tới hoàng hôn
Cuộc mây mưa nẽo sinh tồn âm u
Đồng không bãi gió hoang vu
Có nghe gầy đổ chân như rạc rời
Suối đêm rún động nhiều nơi
Trái cây chín đỏ vừa rơi cuối dòng
Buồn ơi bát ngát xa trông

SẦU CA

Khi anh về tới quê nhà
Nước non quặn quại sầu ca nặng nề
Cõi bờ sương khói u mê
Khi thiên đàng đã bốn bề tịch liêu
Dòng sông bát ngát dâng triều
Phù sa dạt bến còn nhiều thương đau
Thì em hãy ngó trông nhau
Hoa vàng nở nhụy lên màu thơm tho

MẶC NIỆM

Trên bờ tổ quốc cúi đầu
Vòng tay mặc niệm từng câu tạ từ
Anh nghe trong gió hoang vu
Lời dân tộc gọi bấy chừ xót xa
Thân như bụi cát giang hà
Ao ào binh lửa là đà mặt sông
Đời đời máu ngập trên đồng
Thù dằng chất ngất hoa hồng rớm đau
Trên bờ tổ quốc cúi đầu
Vòng tay mặc niệm từng câu tạ từ

BỎ NGÀN

Nước xa nguồn cũ phen này
Miền bao la rộng ngàn cây ngút bờ
Mép rừng xao động hoang vu
Ngày xưa gần gũi bây chừ xa nhau

TRẦN GIAN

Thưa người đã gục đầy vai /
Lạnh bờ sương rớt rụng vài trăm năm
Còn thân ngổ utor mưa dầm
Muôn hồng đạn lửa qua tầm mái tây
Chở che gì ở bên đây
Vài mươi xóm bạn thu đầy bãi hoang
Cầu khuya đồn lũy bàng hoàng
Buồn ai quấy gánh lên đàng tìm nhau
Vật vờ đêm hạ qua mau
Người đi xuống bến ngăn rào tuyết băng
Thưa người bướm bướm bay sang
Đuốc hoa sáng rực hồng nhan lạc đường

2

VÔ XỬ ĐÀNG TRONG

XUÔI DÒNG

Anh đi lòng nặng xuôi dòng
Lang thang từng chuyến phiêu bồng lang thang

50 bước chân người giao chỉ

TÌM NGUỒN

Ngày xưa một buổi tương tàn
Bầy dân du mục ngỗ ngàng ra đi
Bao nhiêu người ở kinh kỳ
Em qua phố Hiến anh về đàng trong

RỪNG HOANG

Rừng hoang từng nẻo hoang rừng
Cơn hươu sao xuống lưng chừng đồi hiu
Trời trong xanh gió hiu hiu
Lối lên xào xạc nương chiều buồn tênh
Xa xăm như có phiêu linh
Nghe mùa xuân dậy trong cảnh vu vơ
Hỏi em mấy cõi hoang bờ
Cảnh ơ cảnh rụng màu cờ héo hon
Xuân đi rừng biếc trên non
Địa cầu xanh mướt anh còn hôn mê
Ngỡ con bướm đại bay về
Vội hoa nắng sáng năm nghe hoang rừng

LÊN NON

Rũ bàn tay mẹ bằng con
Bây giờ nước ngập căn khôn từng mùa
Từ ngày sông núi bơ vơ
Đất nghiêng thù hận khói mờ mịt thôi
Dáng em còn lại trong đời
Bằng câu hát ngọt lên trời cho nhau

GIẤC NGỦ TRÊN NƠI

Có những vị thiên thần
Nằm ngủ giữa đồng hoang
Áo xiêm bay trắng toát
Quên lối về thiên đàng

Ôi nước lũng dào xa
Nnhư sữa ngọt đang ra
Bờ xanh xanh lối đá
Dường như vô tháp ngà

Có những vị thiên thần
Mê man và mê man
Nồng say đêm mắt biếc
Dòng sông đi tần ngần

Người còn ngủ trên non
Trăng sao chưa héo hon
Anh sang tìm chả thấy
Má ngựa bước chon von

Có những áng mây xanh
Đang vẫn đi nhanh nhanh
Trời đêm nay lạnh quá
Người chưa xuống chân duềnh

Anh đưa người lên ngựa
Áo đẹp màu thiên thanh

BÂNG KHUÂNG

Cúi đầu bên cạnh tình thân
Mùi hoa cầm chương bay gần đầu đây
Chợt lên rừng gió trông ngày
Bâng khuâng cảnh rưng hai vai nặng nề

CHÂU VỀ HIỆP PHỐ

Châu về hiệp phố còn đâu
Đời vang tiếng ngựa dãi dầu cho ai
Thôi em tóc hạ vuron dài
Bơ vơ dáng phượng ngót hai nghìn ngày
Như xưa nát ngọc thương vay
Áo mùa thu vẫn còn bay trên lầu
Châu về hiệp phố còn đâu
Cách muôn ngàn dặm cõi hào hoa thời

CAO NGUYÊN XUỐNG BÌNH NGUYÊN

Cao nguyên rồi xuống bình nguyên
Ngựa anh rong thả lên miền cỏ xanh
Dừng đây còn có mình anh
Lầm than ôi bóng chân thành cô liêu
Trót làm bia trụ nhìn theo
Nước sông lạnh, suối triều reo mạn thuyền

Cao nguyên rồi xuống bình nguyên
Áo mùa thu nắng hoa hiên đỏm vàng
Này khai sơ thuở hồng hoang
Mặt trời đỏ lửa thắm sang bên cầu
Đốm đèn sương sát bên nhau
Nửa đêm về sáng khoang tàu sơn xuyên

Cao nguyên rồi xuống bình nguyên
Ngựa anh đi mãi dặm thiên lý này
Gió nghiêng vành núi bên tai
Nghe như trở dậy u hoài nghìn năm
Rừng thưa ngọn ngút thôn Chàm
Bãi hoang thành cổ khói lam nẻo về

TÌNH NGƯỜI CỔ TÍCH

Anh nghe cổ thụ vươn dài
Xanh um cành lá ra đài hoa thơm
Vút cao tình tự lên mầm
Dường như trời gọi chiều hôm vào ngàn
Sắc dân nào cũng liên hoan
Vỗ tay reo nhẹ suốt đàn vang ca
Hề nam du bước chân ta
Tới con sông ấy bao la tình người

HOANG VU

Mép nguồn sông cũ tiêu sơ
Ôi bơ vơ dáng chiều thừa thớt buồn
Hoang vu thành nhỏ rêu cồn
Hạc vàng bay suốt đỉnh non bênh bồng

VIỄN PHỐ

Theo người sang viễn phố
Nghe thổ mộ xôn xao
Lời em gọi ngọt ngào
Lòng em ngây nắng mát
Trên trời đốm hoa sao
Ngõ về vang tiếng guốc
Nguồn xanh ôi dạt dào

NGÀN NĂM — NGÀN NĂM

Sương sa vàng võ con đường
Nhọc nhằn khi xuống từng phương trời buồn
Ngỡ là em đứng ôm con
Lều da áo thú nghe còn âm vang
Như hừng đông ngó trông sang
Một ngàn năm vẫn là ngàn năm thôi
Lạc loài nẻo cuối chơi vơi
Thuyền trôi dạt bến ra người viễn du

VÀO GA MUỜNG MẢN

Tháp buồn heo hút trên non
Xe qua mường mản hoàng hôn vào ngàn
Bên kia nhà khói lan man
Còn nghe bản xóm vô vàn xót xa
Xin cùng nhau tiếng dân ca
Lửa bùng lên đốm trắng là đà bay

DÂN CA

Tịch ngàn biển dạt bao la
Anh về bên nớ dựng nhà cho em
Âm vang từng bước chân êm
Một miền hoa nắng một miền mây bay
Ngó đàn cợn đại thương vay
Dân ca còn vọng u hoài nghìn năm

GIẤC HẢI ĐƯỜNG

Giấc trưa nhẹ nhẹ mây bay
Trời nghiêng bóng đổ và gay gắt buồn
Lối bên bậc đá chon von
Hoang vu rừng động dẫu mòn ngựa hoang
Anh đi bãi gió sương vàng
Ngờ đêm thần thoại tìm nàng Ngu cơ
Hay em còn đứng trong mơ
Mà nghe nặng nặng mấy bờ quê hương
Đất thơm vườn rữ hải đường
Bóng trắng nhẽ nhại con đường cát khô
Chân sa vờn tiếng khoan hò
Vàng bay lãng đãng giấc hồ còn đâu

TRÊN CAO

Hai bên triền núi dăng cao
Thành hoang đá dựng đường vào ải non
Vết xe mòn mỗi mỗi mòn
Từ khuya dặm khách bỏ đồn hoang vu

TRÁI CÂY ĐAU KHÔ

Trái xanh vàng vố lâu rồi
Bàn tay xa vắng nói lời tạ ơn
Anh về đất mẹ đầu nguồn
Với khoang tàu cuối và cơn nắng dài

MIỀN HOANG DÃ

Đường sang thồ mộ buồn sầu
Vết chân mình cũng nhuộm màu sương sa
Rừng cây biếng động xa xa
Dừng nghe suối nhỏ chan hòa quê hương

LÊN CAO MIỀN NÚI

Lên cao miền núi quê nhà
Mình bâng khuâng thấy như là nhớ ai
Chung quanh triền đá vượn dài
Cỏ hoang bờ rừng chim dài đường bay

70 bước chân người giao chỉ

LƯNG ĐÈO

Đi suốt lưng đèo xe hút gió
Vàng hong hơi thở lẫn trong mây
Chênh vênh từng xóm xuôi chân núi
Hơi rét tìm vô năm ngón tay
Lau sậy lao xao ngờ đã thú
Nắng vàng hiu hắt gió heo may

LÊNH ĐÈNH

Đã lâu chưa xuống chân duềnh
Nhớ mùa sang nẻo chênh vênh góc trời
Cát vàng xa biển ngoài khơi
Thuyền hoang thôi cũng dừng nơi quê nhà
Có người nhưng lại vắng ta
Cỏ khô, vượt thác tìm qua biên thành

TÂM TƯỚNG

Nghe chiều dương vào sương
Tâm sự lẩn-tay gối
Viên đá nhỏ ven đường
Chưa khi nào phạm tội

TẠ ƠN ĐỜI

1

Chân hồng lạc bước ra đi
Bờ sương liễu ướt còn gì cho nhau
Cúi nghe nguồn mạch dâng sâu
Đời như viên, khách qua cầu buồn tênh
Từng đêm rớt rụng đầu cành
Vài mươi bản xóm quên hình dáng xưa
Lũy hờn trong tiếng âu lo
Nghìn thu đá dựng làm tro bụi đời

2

Chân hồng rũ cánh lên khơi
Buồn ơ tóc hạ rơi đầy bến xa
Đã đành em hát âu ca
Và em như trận giang hà cuốn bay
Đất lắm than cũng chia tay
Vội mùa đông vội những ngày em sang
Hỡi dòng sông có hoang mang
Hôm nao trời nắng hanh vàng cho ai

3

Chân hồng lã đẵng sương phai
Ngàn con nước đổ cho dài sắt son
Thôi em máu cạn hơi mòn
Quỳ dâng tiếng hát tạ ơn cuộc đời
Như ngày xưa ở trong nôi
Con hoàng oanh gọi mặt trời rất xanh
Này đây tiếng hát lên đên
Mừng em hoa lá trên cành reo vui

CỔ ĐIỀN

Anh từ biệt

Khi nắng hanh vàng qua thành phố

Đến công viên lời tâm sự hờn cay

Những chuyến xe đi cỏ chất di hài

Hơi rét mướt lừa vô trong khoảng tối

Anh vẫn hát

Những bản tình ca của người đồng nội

Hoa cỏ mờ sương buổi sáng tinh mơ

Có tiếng chim ca rượu ngọt đang chờ

Mặt trời ngủ như đêm dài thần thoại

NGOẠI Ô

Mình anh trong khoảng vắng
Đêm tối như ngoại ô
Đèn vàng nghiêng lửa cháy
Cuộc đời ôi bơ vơ

BÀI CA CỦA HỒN VÀ XÁC

Đường lên khuất tịch non cao
Năm nghe khổ hạnh bổng ngào ngọt thơm
Thân còn du mục biển ngằm
Mà thôi hồn đã như mầm hoa non
Anh mê hồn đã mê hồn
Cõi xưa thành ngoại nẻo mòn anh đi
Trầm ca sâu ngát man di
Chân mơ hồ rồi còn gì cho em
Đàn ơi lả cánh tay mềm
Thôi rồi trên lũy chim đêm bỏ ngàn

MÙI GỖ HƯƠNG BAY

Mây che khuất mắt địa cầu
Cây cao rún động như màu sương sa
Từ khi vào buổi dân ca
Ngõ đêm tiếng gió chiều qua xuân về

Đốm đèn xanh đỏ vàng hoe
Chập chờn lưng núi miền quê hương này
Thơm tho mùi gỗ hương bay
Chiều đi run rẩy đất say mặt trời

CHIỀU

Chiều ơi nắng rưng
Ven bờ lau cao
Ngõ ụt đi vào
Xe già lững thững

Chiều ơi xõa tóc
Em về quê ai
Con mắt theo hoài
Anh nghe tiếng khóc

Chiều ơi tiếc nhớ
Thơm mùi rau non
Đất nở hoa ngon
Hàng cây hút gió

Chiều ơi tiếng me
Ru vào trong nôi
Bếp lửa ai ngồi
Bày tay kẻ lẽ

Chiều đã qua rồi
Vườn dăng bát ngát
Em đi cúi mặt
Anh buồn xa xôi

80 bước chân người giao chỉ

ĐIỀU TÀN

Nhìn lên nào có thấy gì
Xe qua lối đá quốc kỳ lăm than
Sương bay thị xã điều tàn
Giấc chưa nặng quai khói lan man về
Đèn lu mờ nhỏ nằm nghe
Vu vơ bãi nắng trưa dè bóng cây

GIẤC ĐÊM

Lời ca lên
Anh còn nhớ
Trời đi ngủ
Trong tay em
Gió ru mềm
Xuân hé nụ
Vườn chim bay
Đêm xoa tóc
Em mời mọc
Bên vòm cây
Sông dâng đầy
Anh thức giấc

HOA LỬA

Nắng cháy đồng quê mùa nắng cháy
Khô gầy bông lúa nặng ưu tư
Xuyên qua đồi cát từng cơn lốc
Hoa tử bay ngang buổi hận thù
Bom đạn sáng ngời đêm trừ tịch
Cửa đồn rụng lá để sang thu

TRÈO LÊN ĐỐC ĐÁ

Trèo lên quán dốc thăm nàng
Trái thơm hồng ngự chín vàng từ lâu
Con chim gõ kiến âu sầu
Bỏ rừng hoang dã mùa sau lại về
Trèo lên quán dốc nằm mê
Nửa đêm em đến bốn bề vắng tênh

TRÊN CHUYẾN RA ĐI

Bánh xe văng lên đá sỏi
Đoàn người đi dưới trời mưa
Xa xa ngàn reo tiếng gọi
Ngựa chồm chân đứng bờ vó

MÙA ĐÔNG VÀ CUỘC ĐỜI

Giá còn em đứng bên sông
Con tàu đi với mùa đông buồn sầu
Phù sa cát bụi thương đau
Giá còn em để mai sau vào đời
Bạt ngàn mây nước xa xôi
Giá còn em ở bên tôi nguyện cầu
Biết về đâu, biết về đâu
Giá còn em khóc địa cầu hoang vu

3

VỎ MIỀN PHÙ SA

TRÊN SÔNG CÁT BỒI

Ngược về dáng tóc em xưa
Miền quê hương cũ những dư âm buồn
Bây giờ em đã trăm con
Và chân em đứng trên cồn đá xanh

NGỰA VỀ LỤC TỈNH

Chân bon ngựa xuống từng bầy
Anh về sáu tỉnh miền tây Nam phần
Đưa tay chào đón nhân dân
A ha ! Vùng đất nở dòng hoa ngon
Nhìn sang vườn trái xanh non
Áo em hồng hạnh lên nguồn vượn vai
Đường xa dặm khách chim bay
Bên kia thành phố năm dài ngủ yên
Ru em từ bỏ ưu phiền
Bằng câu vọng cổ Vân Tiên thuở nào
Con đò Vàm Cống xôn xao
Nghe em mừng hát ngọt ngào bên anh
Nửa đêm về tới châu thành
Tìm sang hàng quán và dành ngủ thôi
Ngựa đi giờ đã mệt rồi
Đây miền cỏ ướt về xuôi bến này
Trời đêm nay có sương bay
Nhìn em suốt một đêm dài không quên
Ru em hãy ngủ bình yên
Từ nơi đất khách sang miền lau cao

VỌNG CỔ

Thôi đi từng bước chân ngon
Em ca vọng cổ anh buồn xót xa
Cây sầu riêng mới đâm hoa
Con sông nước đục phù sa về nguồn
Ủ... ơ lời mẹ ru con
Buồn ơi xa xót buồn hơn đời người

QUÊ MẸ QUÊ CHA

Nghe từ nguồn mạch trời mau
Mù khơi lũy đất đỏ ngầu phù sa

Em về quê mẹ quê cha

thuyền xuôi suốt một đêm qua ngập dòng
Cồn hoang bãi sậy ven sông
Vẫy tay chờ nắng xuân hồng sang chưa
Em như người đã lên bờ
thiên thu nào gót chân hờ hững rơi
Có ai dừng bước trong đời
Mà phương phi quá mà tươi thắm nhiều

GIẤC NGỦ TRỌN CHIỀU

Những áng mây về trên đỉnh núi
Trời xanh như làn tóc người yêu
Xôn xao sóng vỗ vào chân núi
Anh nựng người yêu ngủ trọn chiều

Anh hát bên người yêu tuổi nhỏ
Những bài ca đẹp của quê hương
Như người trinh nữ miền Do thái
Và thấy tơ vàng lưu luyến vương

Anh hát bên bờ sông lặng lẽ
Bên đồng hoang có ánh trăng soi
Heo may thoang thoảng mùi hương lạ
Có phải mùa xuân đã đến rồi

Anh hát bên người yêu mệt ngủ
Gục lên bờ cỏ ngấm mây bay
Trong anh còn lại hơi rừng núi
Run rẩy trên đầu năm ngón tay

Anh gọi người yêu ơi tỉnh dậy
Đây rồi hoa trái của thương yêu
Đây rồi kỷ niệm thiên tình sử
Anh nựng người yêu ngủ trọn chiều

BẦY NGỰA CŨ

Qua miền tuyết lạnh băng hà
Ngựa theo bầy cũ ngựa đà sông lên
Một vùng cỏ cháy hoang nguyên
Bao nhiêu thác lũ chạnh niềm bơ vơ
Chừng nghe trời đất mây mưa
Về trong giông tố lạnh bờ bến xa
Mịt mờ lũy chiến sương pha.
Vài mươi xóm huyện xót xa nghìn trùng

ĐÊM HUÊ TÌNH

Đêm huê tình rũ tay ngon
Vàng muôn búp nở trên cồn liễu xanh
Cành khuya vút tiếng chim oanh
Nghe như xác thể quên hình dáng xưa
Dựng đời con suối nai tơ
Miền heo may rộng những bờ thiên thu
Khuya nào lên quán vì vu
Từng cơn gió thấp mịt mù sương sa
Dừng đêm buồn nhớ quê nhà
Lạnh ngàn con nước thu qua bến bờ
Từ dân rừng xuống vu vơ
Kìa ai còn lắng trông hồ dáng phai
Em về chân bước khoan thai
Miền thơm lắng mạn vờn dài tóc hương
Ngó nhau lần cuối trăm đường
Hàng lau lách cũng nghe dương băng khuâng
Tạnh đời khuê các thương thân
Triều hưng vong đó mộ phần cỏ hoa

NGÀY HỌP MẶT ĐÔNG PHƯƠNG

Một buổi bình minh rợp nắng
Có những con chim quyen xuống đất. Loài nai tơ
trở gót lên rừng. Anh gặp tôi mắt rọng băng khuôn
miền quê hương chúng ta ôi thơm tho những bàn
chân Giao Chỉ
Từng bước. Từng bước bên nhau
Không còn ngái ngủ như con sông thần thoại hoang
dường
Anh đứng bên đây. Chị đứng bên đây và tôi cũng
đứng bên đây
Xếp lại thành một vòng tròn. Ngày gặp mặt đông
phương cổ truyền dân tộc.

Trên trán trên vai, hào quang cầu vòng ngũ sắc
vút bay, lên đường phong nhụy mùa xuân
Chúng ta đi hoa trái mộng xa gần
Nhịp biển sóng ngọn triều dâng cao bát ngát
Tim máu miền da bao la dào dạt
— Có phải hôm nay trời đất giao hòa
— Có phải hôm nay bạch nhật thanh thiên
Hay tất cả các anh các chị vào hội cờ bay da
vàng dân tộc
Con chim bồ câu ngậm cành lá xanh hòa bình vỗ
cánh

Hãy đứng gần nhau chờ cơn gió lốc. Người mẹ
Việt Nam ru nhỏ ca dao. Ôi tiếng quê hương
bỗng thấy ngọt ngào
Có phải tiền nhân lịch sử còn đây
Hay tất cả các anh các chị
Đã đứng cùng nhau chờ nắng lên cao
Tôi cũng giơ tay và ngả mũ chào

HÒA HẢO

Thuyền hoa trĩu nặng đầy sao
Ngược giòng Bassac nghe vào mái Tây
Máu dâng ngày đỏ cùng Thầy
Sông Vàm cỏ ngập thương vay tội tình
Bây giờ suốt mấy lênh đênh
Nhọc nhằn đất lại hồn sinh như người

NGÂY TÌNH

Có người vọng hát bên em
Nhắm trong ánh sáng tay mềm mại đưa
Anh ngây tình cũng ru hờ
Mà hơi thở ấm anh anh ngờ trắng soi
Con thuyền dựng mái về xuôi
Nửa đêm tỉnh dậy có mùi dạ lan

ÂU CA

Con mừng hoan lạc âu ca
Ngày xưa mẹ dắt con ra cuộc đời
Như lời ai gọi trong nôi
Nguồn dân tộc nở trên mười ngón tay
Chân mừng, vui nhịp bằng hai
Đời lên tiếng hát dậm dài từ đây

TRĂM HỌ

Vui mừng trăm họ cùng ca
Bốn nghìn năm đã tìm ra họ hàng
Mẹ cha mình dắt nhau sang
Tóc bông đem rồi ngõ ngang sớm mai
A ha đường gió lên hoài
Thoảng bay mùi lá hoa cài áo em

TRẢ VỀ ĐỊA CẦU

Anh tặng em mùa xuân trái đất
Hoe vàng như sắc trái cam tươi
Thơm tho như vị hoa đồng nội
Và ngát xa bay tựa lộc trời

Sẽ có mùa xuân về đẹp lắm
Linh hồn thể xác sẽ hoan ca
Mở tay đón lấy vòng hoa rộng
Kỷ niệm mười phương cuộc thái hòa

Trái đất còn xoay chiều xích đạo
Mặt trời thức dậy tuổi hồi sinh
Trăng sao chuyển động về phương ấy
Súng đạn nằm nghe kể chuyện mình

Anh tặng em mùa xuân rạo rức
Con người thân phận với mai sau
Em ơi góp gió sông hồ lại
Gửi mấy nghìn năm trả địa cầu

NẮNG HẠ QUÊ NHÀ

Thôi về đây miền quê hương
Mà nghe khói đất mờ vương bến này
Có hoa gạo trắng đang bay
Từ khi nắng hạ dâng đầy mắt anh

ĐỒNG NAI

Ngàn chim vỗ cánh bay đi
Đồng nai mỗi gỏi chân quì thương nhau

CON SÔNG CHÍN CỬA

Bàn chân từ bỏ lưu đày
Xin mời em đứng bên này trông sang
Biển hồi chưa gọi tên nàng
Là sông chín cửa trăng giang cát bội

BÀI CA QUÊ HƯƠNG

Anh có con ngựa hồng
Đi lang thang ven sông
Tìm em về trú ngụ
Trăng xuống ngập cánh đồng

Thì em cứ về đi
Quê hương ta đẹp lắm
Xanh um rừng chu vi
Mặt trời lên soi sáng

Thì em sẽ về đây
Nắng xuân hồng trên tay
Con chim quên xuống đất
Mà lòng bỗng mê say

TAY NGÀN

Tay dâng ngàn đóa hoa tình
Vút cao vườn ngoại hồn anh rũ thần
Xa miền anh hát hoài nhân
Bờ xanh lên bóng mây ngàn ngại bay
Cho anh vẫy một bàn tay
Đàn ơi sầu rụng dâng đầy mắt anh

ĐAM MÊ

Cho anh một cội thăng hoa
Bàn tay được hái trái và đam mê
Tạ ơn đời đã cho về
Sông ơi còn chảy no nê hồn này
Hay là em nhớ mây bay
Tóc hương rừng quện ngắt ngày bốn bề

SÔNG VÀM CỎ

Đi hoài chân mỏi không em
Con sông Vàm Cỏ ru mềm cánh tay
Anh hôn miền đất thơm này
Trái ngon trĩu nặng cây đời dâng hoa

MÙA XUÂN VÀ TÌNH NGƯỜI

1

Dang tay hồn mãi mê rồi
Động xanh ngàn giấc chim thôi cánh bằng
Ngõ khuya trời chuyển mùa sang
Đàn ơi thần thoại oanh vàng tuổi ca
Mầm non lộc mới khai hoa
Dòng sông lên biếc anh đã hôn mê
Nép trong vườn hạnh no nê
Xôn xao người viễn phố về đâu đây
Thành hoang rừng động chim bay
Từ xa lũng thấp bên bầu hươu sao
Nghiêng nghiêng vò rượu bồ đào
Dừng đêm trừ tịch đèo cao rữ cò
Vườn sương dậm cỏ khuya mờ
Đường ra hàng quán đèn thừa thớt buồn
Im nghe từng bước chân ngon
Hạc vàng bay suốt đỉnh non bằng bênh

Cho em ngàn nụ trời xanh
Triều dâng bát ngát còn anh hát mừng
Miền da nào gỗ thơm hương
Cho anh vào giấc miên trường đi em
Vùng châu thổ bước chân êm
Con sông lãng mạn đưa thuyền về xuôi
Anh hôn miền đất thơm này
Ngủi trông cửa biển thương hoài nghìn năm
Và nghe từng giọt hồ cầm
Đây nguồn chín cửa tràng giang cát bồi
Đêm đêm vườn lá trắng soi
Trèo lên lũy đá anh ngồi reo ca
A ha ! Trời đất bao la
Đồng nai mỗi gỏi nay đã có nhau
Bãi xanh rừng mọc hoa màu
Tìm sang vùng đất cúi đầu tạ ơn
Nẻo quanh đường ngựa bon bon
Vết chân khai phá người dân tộc mình
Mùa xuân của loài rắn 1965

HỢP CA

Ngày hé
Xanh tươi
Em cười
Duyên dáng
Hoàng hôn
Chạng vạng
Em lớn
Em khôn
Em buồn
Em khóc
Em đứng
Bên anh
Dỗ dành
Em nín
Rồi mai
Nắng rợp
Chân bước
Khoan thai
Căn nhà
Gỗ mới
Đường xa
Cuối huyện
Anh hát
Em ca

VÙNG CƯ NGỰ CỦA ANH

Anh ở bên này sông
Có đồng xanh hoa trái
Bàn tay anh thần thoai
Còn em bên kia sông

Vùng anh là non cao
Chim cất lời ca hát
Em về nghe nắng nhạt
Lòng xôn xao xôn xao

MỞ BÀN TAY

Còn đây lời mẹ êm ru

Mùi hương tóc của em như đầu nguồn

Cây rừng rũ cánh hoa ngon

Mở bàn tay nhận ngàn muôn đáng hồng

VƯỜN CŨ

Vỗ về em ngủ đi thôi

Sáng trăng vườn cũ anh ngồi bên em

Nghiêng vò rượu cúc say mêm

Ngựa bên hàng quán vào đêm buồn sầu

LẠC ĐƯỜNG VÀO LỊCH SỬ

Hồ lên với máu tim ta
Anh em chào đón một nhà liên hoan
Lạc đường lịch sử gian nan
Còn đâu một giấc son vàng nữa em
Còn đâu quận phố chẳng đèn
Mà nhân dân ở hai miền trông nhau
Trót đem tình tự ban đầu
Buổi mai sương khói ra màu tối tăm
Ngõ ngang đau xót cho cam
Nhiều phen hạnh ngộ âm thầm quay đi
Sông nào dừng bước phân kỳ ?

TÌM NGỌC

Suốt ba nghìn đứng trông hoài
Anh còn nếm mật nằm gai đợi chờ
Trong làn chất ngọc không nhờ
Khi bàn tay kẻ đục hờ cho nhau

CAO ĐÀI

Khói hương mờ nhạt phương này
Tịnh không đời chất ngất đầy thắng hoa
Ngược giòng bể hạnh can qua
Người lên thánh thất hồn đà ngất ngư
Phượng Tôn lòng rất nhân từ
Đài thơm châu ngọc lời như thánh hiền
Bên kia chùa tháp Cao Miên
Rạng ngời kinh sách ra miền hương hoa

LỜI TÌNH

Xin em đừng lại đi thôi
Đây miền lưu vực ta ngồi nghỉ chân
Bên kia ngựa đứng tần ngần
Gục đầu nghe tiếng tình quân gọi nàng -
Xin mời em nắm tay sang
Đây dòng sông cũ mấy hàng lau thưa

MƯỜI NGÓN THIÊN THẦN

Cho anh mười ngón thiên thần
Và đây xứ sở tình quân dân người
Ca mừng anh hát cho ai
Hoang vu trời rũ chim bay ngoài ngàn

TIẾNG HÁT TRONG NÔI

Ru người yêu ngủ chọn chiều
Trăng lên mái tóc sương đèo bay qua
Ru người yêu câu Nhã Ca
Ngủ đi em nước nguồn xa đổ về
Ru người yêu ngủ si mê
Chung quanh em có miền quê hương mình
Ru người yêu ngủ bình minh
Yêu em anh chép mùa kinh sử này
Ru người yêu ngủ trên tay
Vời con sóng nhẹ bên ngoài mệnh mông
Ru người yêu ngủ ven sông
Ngủ đi em nắng xuân hồng vừa rơi
Ru người yêu ngủ trong nôi
Như khi em mới ra đời ngây thơ
Ru người yêu ngủ như xưa
Tiếng ai hờ giữa ban trưa buồn buồn

CÓ MỘT DÒNG CHẠY LỤC BÁT CỦA LÊ ĐÌNH BẢNG.

TRẦN ĐÀ TỪ, GIỚI THIỆU LÊ ĐÌNH BẢNG
~~BƯỚC CHÂN NGƯỜI GIAO CHỈ ĐÌNH BẢNG~~

Có lần đã lâu lắm rồi, trong một buổi mạn đàm về thơ, nhà văn Nguyễn đức Quỳnh, (người sáng lập nhóm Hàn Thuyên hồi tiền kháng chiến cùng với Trương Tửu, Đặng Thái Mai, Đỗ Phồn...) giữa phút hứng chí, đã quên cả tuổi già của anh, đề đứng dậy bắt chước nhịp đi của một người Việt Nam thời trước.

Anh vừa đi, vừa cong vai, vừa phe phẩy tay theo bộ tịch một người gồng gánh, vừa nói, tôi không còn nhớ rõ lời anh nói, nhưng hình như thế này : « Đây này, các cậu thấy, ông cha mình ngày xưa họ đi thế này. Người mình là con nhà nông, luôn luôn có gồng có gánh. Gồng gánh ở hai đầu trì xống, tạo thế quân bình đặc biệt cho bước chân đi theo nhịp chẵn, đều đặn, kiu kít, liên tục, nhịp nhàng. Tôi cho cái thơ lục bát của mình nó có là do cái thế đi đặc biệt ấy ».

Sáu bảy năm nay, vì mãi mê theo mức ồ ạt của tuổi trẻ và công việc, tôi không còn dịp ghé thăm anh Quỳnh. Tôi cũng chẳng còn cái thư thả để làm thơ lục bát. Ấy thế mà tình cờ một buổi, có một người bạn trẻ và thơ của anh bỗng nhiên làm tôi chợt nhớ đến câu chuyện tôi vừa kể trên đây. Người bạn trẻ ấy, chính là « ~~Đình~~ Bảng ». Và thơ của Bảng, chính là tập « Bước Chân Người Giao Chỉ ».

Nghe qua tên tập thơ của Bảng, chắc các bạn đang cảm tập thơ này cũng không ngạc nhiên gì nữa về sự liên tưởng dề dang đến bước chân, hay nhịp đi của

người mình thời xưa. Ngoài sự liên tưởng, còn có một lẽ khác, ấy là quả nhiên cái tập thơ « Bước Chân Người Giao Chỉ » của Bảng hầu hết đều là thơ lục bát, thứ thơ mà, như nhà văn Nguyễn đức Quỳnh đã nhận xét ngày nào, thể hiện cái nhịp đi uyển chuyển nhịp nhàng của người Việt.

Tôi đã vừa xin phép các bạn đọc thơ, đề kể một chuyện cũ. Tôi xin bắt đầu ngay ở giòng chữ này, làm công việc mà ~~Định~~ Bảng đã cầm tập bản thảo đến yêu cầu tôi : đề tựa cho bước Chân Người Giao Chỉ của anh.

~~Định~~ Bảng trước nhất, cho tới khi tôi được đọc tập bản thảo này, chưa hề có sự quen biết với người đề tựa. Bảng ăn mặc chỉnh tề. Đi đứng ngay ngắn. Và tập thơ này, theo lời Bảng, đã phải « vượt nhiều khó khăn lớn nhỏ » mới xuất bản được.

~~Trông các khổ khăn lớn nhỏ mà Bảng kể, chắc có khoản xoay tiền. Người giới thiệu Bảng với tôi là Đào trường Phúc, một cậu em thi sĩ còn ở trong ngưỡng cửa đại học. Vậy Bảng, có lẽ cũng còn là một sinh viên và chưa vào đời, chưa kiếm tiền, nghĩa là chưa va chạm.~~

Chi tiết trên đây, có vẻ không ăn nhập gì đến thơ, nhưng kỳ thực lại có liên quan đến sáng tác của Bảng. Tuy Bảng còn trẻ, và tuy tập thơ này được in vào cuối năm 1967, nhưng trong suốt tập thơ, chúng ta sẽ không tìm thấy những vết hằn đặc biệt nào của hiện tại, trong cả tiết điệu, ngôn ngữ, lẫn rung động của thơ.

Thơ Bảng, thật đúng như câu chuyện nhà văn Nguyễn đức Quỳnh nói ngày nào, còn nguyên si là bước

đi nhịp nhàng uyển chuyển của người xưa, không hề bị ảnh hưởng bởi tốc độ của xe máy dầu Nhật, của thời cuộc, của tiền bạc, của chiến tranh.

Thơ Bảng, ví cách khác, nó là một giòng suối hiền lành, phát nguyên và giữa nguồn nước chính từ khu rừng cũ của thi ca Việt Nam. Giòng suối hiền lành ~~Đĩnh~~ Bảng này, có tiếng róc rách trong sáng của một Nguyễn nhữc Pháp. Có đoạn cheo leo, ngông nghênh của một Nguyễn Bính, cũng có chỗ bằng phẳng đơn thuần của những bài học thuộc lòng thời thơ ấu, những truyền kỳ lịch sử ca. Lại có cả những lúc, giòng suối này được được cái hương hoa tươi mát của đồng dao Việt Nam.

Giới thiệu, vốn là công việc của những người văn vẻ. Giới thiệu thơ, chắc lại càng văn vẻ hơn. Tôi không đủ văn vẻ để giới thiệu thơ ~~Đĩnh~~ Bảng. Vậy cách tốt nhất, là xin đề chính những văn thơ của Bức Chân Người Giao Chỉ tự giới thiệu nó với bạn đọc.

Riêng phần người đề tựa, tôi xin ghi nhận điều này : « Mấy năm gần đây, các bạn làm thơ trẻ ở Việt Nam thường xuất phát tác phẩm của họ từ các ngôn ngữ thời đại, các nếp rung động thời trang, đậm ra hơi kỳ. Tập thơ này của ~~Đĩnh~~ Bảng, đơn sơ hơn, mộc mạc hơn, hiền lành hơn, thật thà hơn, không chạy theo mầu này mốt nọ, mà như tôi đã thưa, nó có trật, có tự, của nó.

Ấu đó cũng là ưu điểm mà cũng là nhược điểm của thơ ~~Đĩnh~~ Bảng vậy.

TRẦN DA TỪ

Saigon, 12. 1967

MỤC LỤC : BƯỚC CHÂN NGƯỜI GIAO CHỈ

Phần một: Đi từ đất ngoại về thành. 10 lời tạ ơn. 11 bước chân người giao chỉ 15 khởi hành. 16 thượng du. 17 rừng thù. 18 chỗ gỗ làm nhà. 19 gò đất. 20 đường sang thành cũ. 22 về viễn phố. 23 dựng nước. 24 cửu chân. 25 mùa xuân bên thành ngoại. 26 đề quyền. 27 đường về nhật nam. 28 con sông nhỏ đi tìm sông. 30 đồng hoang sượng dã. 31 vườn ngoại chim bay. 32 nghìn sau. 33 tình người bộ lạc. 34 thành hoang. 35 bến sương. 36 dòng sông. 37 giao châu. 38 ngựa trắng sang cầu. 39 cổ loa thành. 40 tình ca đất thực. 41 lời của đất. 42 mỹ châu. 43 ngựa hoang. 45 hư không. 45 sầu ca. 46 mặc niệm. 47 bỏ ngàn. 48 trần gian. Phần hai: Vô xứ đang trong. 50 xuôi dòng. 51 tìm nguồn. 52 rừng hoang. 53 lên non. 54 giấc ngủ trên non. 56 băng khuâng. 57 châu về hiệp phố. 58 cao nguyên xuống bình nguyên. 60 tình người cổ tích. 61 hoang vu. 62 viễn phố. 63 ngàn năm ngàn năm. 64 vào ga mừng mãn. 65 dân ca. 66 giấc hải đường. 67 trên cao. 68 trái cây đau khổ. 69 miền hoang dã. 70 lên cao miền núi. 71 lưng đeo. 72 lênh đênh. 73 tâm tưởng. 74 tạ ơn đời. 76 cổ điển. 77 ngoại ô. bài ca của hồn và xác. 79 mùi gỗ hương bay. 80 chiều. 81 điệu tàn. 82 giấc đêm. 83 hoa lửa. 84 trèo lên dốc

MỤC LỤC : BƯỚC CHÂN NGƯỜI GIAO CHỈ

đá. 85 trên chuyển ra đi. 86 mùa đông và cuộc
đời. Phần ba : Vô miền phù sa. 88 trên sông cát
bồi. 89 ngựa về lục tỉnh. 90 lục tỉnh. 91 quê mẹ
quê cha. 92 giấc ngủ trọn chiều. 94 bầy ngựa củ.
95 đêm huê tình. 96 ngày họp mặt đông phương.
98 hòa hảo. 99 ngày tình. 100 âu ca. 101 trăm
họ. 102 trả về địa cầu. 104 nắng hạ quê nhà.
105 đồng nai. 106 con sông chín cửa. 107 bài ca
quê hương. 108 tay ngàn. 109 đam mê. 110
sông vàm cỏ. 111 mùa xuân và tình người. 113
hợp ca. 114 vùng cư ngụ của anh. 115 mở bàn
tay. 116 vườn củ. 117 lạc đường vào lịch sử.
118 tìm ngọc. 119 cao đài. 120 lời tình. 121
mười ngón thiên thần. 122 tiếng hát trong nôi.
123 Trần Dạ Từ : giới thiệu bước chân người giao chỉ

BƯỚC CHÂN NGƯỜI GIAO CHỈ THƠ ĐÌNH
BẢNG. TÁC GIẢ XUẤT BẢN 1967. IN TẠI 226
NGUYỄN THIÊN THUẬT SAIGON. 1000 CUỐN-50
CUỐN ĐẶC BIỆT DÀNH CHO TÁC GIẢ VÀ CÁC
THÂN HỮU ĐÁNH SỐ TỪ ĐB1 TỚI ĐB 50. GIẤY
PHÉP SỐ 3577/TBTTCH/BC3/XB. NGÀY 20-11-1967

TÊN THẬT LÊ BÌNH BẢNG MỘT CHÍN BỐN BỐN. THUY ANH. THÁI BÌNH. CỘNG
TÁC VỚI ĐÔNG PHƯƠNG, LẠC VIỆT, ĐỐI THOẠI, QUẢN CHÚNG, HỌNG CẢM.

